

Γιώργος Αθανασιάδης → Δικηγόρος, Θεατρικός Συγγραφέας → e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ & ΕΛΛΗΝΩΝ ΖΩΗΣ

ΠΕΤΡΙΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ, μέρος η'

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Ο ίδιος λοιπόν, πάντα είχες τον ίδιο τρόπο να αποφεύγεις ότι θα προχωρούσε πέρα από τα όρια που βάζεις για τον εαυτό σου. Σαν ένα συρματοπλεγμά απαραβίαστο γύρω σου... Ενώ παράλληλα μάγευες... Ενώ παράλληλα ποτέ δεν έδινες απαντήσεις στα ερωτήματα των άλλων... Όταν αυτά άγγιζαν τα όρια της δικής σου ευθύνης... Τότε που έπρεπε να φανείς άντρας. Ώριμος, σωστός, υπεύθυνος. Και όχι μόνο στην εμφάνιση ή στο σέξ δεν κρίνεται ο αντρισμός κάθε άνδρα. Γιατί την εμφάνιση και το σέξ το κάνουν και τα ζώα. Εκείνο που διαφοροποιεί τον άντρα από το ζώο... Είναι η ανάληψη της ευθύνης. Σε σένα φαίνεται όμως, ότι ο κανόνας αυτός δεν έχει καμία εφαρμογή. Που ανήκεις τελικά; Ή που δηλώνεις ότι ανήκεις; Μέσα από την διαδικασία του λόγου πλατιάζεις και έτσι απέφυγες να απαντήσεις. Δεν μας είπες τί έγινε με το κορίτσι από το Ναύπλιο, το παντρεύτηκες ποτέ; Έκανε παιδιά; Όσο για το κάστρο, το ξέρουμε όλοι... ότι και αυτό καταρρέει και ξέρουμε και τους κινδύνους, αλλά πλέον εδώ στην Ελλάδα κράτος δεν υπάρχει. Το μόνο που έκαναν είναι να απομακρύνουν τα υποκαταστήματα των τραπεζών και οι πύο πλούσιοι έκτισαν σπίτια από την άλλη μεριά του νησιού... Εγκαταλείποντας τα δικά τους. Εμείς όμως δεν είχαμε και δεν έχουμε που να πάμε. Αν είναι να γίνει κάτι, θα γίνει, δεν μπορούμε να το αποφύγουμε. Και αν είναι να πέσουν τα τείχη και να μας πλακώσουν. Τότε θα πεθάνουμε αγαπημένοι όπως αγαπημένοι ζήσαμε. Εσύ Χάρη, αλήθεια... αγάπες ποτέ στη ζωή σου;

ΦΑΙΔΩΝ

Θα σου δώσω εγώ κάποιες απαντήσεις, Θελξίεπεια. ΕΕΕΕΕ!!!! Ναι λοιπόν άκου την αλήθεια... να υπήρξε η Ειρήνη, γεννήθηκε... και εκείνος... τότε παντρεύτηκε εκείνο το κορίτσι... Από το Ναύπλιο, ναι την Ειρήνη. Ατύχησε όμως ο δόλιος, δεν μπόρεσε να κρατήσει η ευτυχία αυτή για πολύ καιρό, ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα ήρθε να την κόψει στην μέση. Λίγους μήνες μετά τον γάμο

εκείνο... Ήρθε το μοιραίο! Οδηγούσε η Ειρήνη και ήταν έγκυος λίγων μηνών μπορεί και ημερών δεν θυμάμαι, πάνε τόσα χρόνια πια... Και ένα τρακτέρ εμφανίστηκε ξαφνικά κάθετα στον επαρχιακό δρόμο από ένα χωράφι... Χάθηκε εκείνη για πάντα και μαζί της και το παιδί τους. Ήταν μεγάλο πλήγμα για τον Χάρη... δεν ξέρω αν συνήλθε ποτέ...

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Είναι φοβερό! Αλήθεια πόνεσα και εγώ τώρα που το άκουσα! Μα για ποιό από όλα να πονέσει πια κανείς; Χάρη καταλαβαίνω, όμως τώρα και εγώ πρέπει να σου πώ... Κάτι από το παρελθόν. Κάτι που άρχισα να σου λέω και πάντα σταμούσε δεν... δεν ξέρω για ποιό λόγο. Πάνω από όλα λυπάμαι πραγματικά για ότι σου συνέβη. Ξέρεις και θα καταλάβεις όταν θα τελειώσω την ιστορία που έχω να σου πώ. Ότι έμαθα στην ζωή μου, μετά τα απανωτά κτυπήματα της μοίρας. Της ίδιας της ζωής μου. Να είμαι πιο ελαστική με τους ανθρώπους. Να κατανοώ περισσότερο τις αδυναμίες τους και όταν αυτές αγγίζουν ή βλάπτουν εμένα... να τους απωθώ χωρίς όμως κανένα πνεύμα εκδίκησης ή επιστροφής της αδικίας. Απλά αδιαφορώ για να μη πληγώνομαι. Αδιαφορώ. Όχι όμως τώρα για σένα. Τώρα στεναχωρήθηκα και θα καταλάβεις και γιατί... Τότε λοιπόν, όταν...

ΦΑΙΔΩΝ

Μίλα επιτέλους... Θελξίεπεια... μίλαααα

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Ο Χάρης θάπρεπε να μου το ζητά και να επιμένει Φαίδωνα και όχι εσύ. Σ ευχαριστώ που με διευκολύνεις γιατί μου είναι και μένα δύσκολο. Τότε λοιπόν Χάρη... Μετά από εκείνη τη νύκτα στο Λονδίνο, εκείνη τη μοναδική νύκτα ολόκληρης της ζωής μου που για μένα ήταν γάμος και θάνατος του έρωτά μου μαζί... Το κορίτσι εκείνο η Ελεν... Έμεινε έγκυος... προσπάθησα να στο πώ, ενώ ήμασταν ακόμη μαζί... Αλλά δεν ήθελες ν' ακούσεις και μούπες και τη κοπέλλα στο Ναύπλιο... και μετά από εννέα μήνες έφερε ένα

παιδί στον κόσμο... Ένα αγόρι... Ένα όμορφο παλληκάρaki σήμερα... Τον Κίμωνα... Το παιδί μου! Αυτό το παιδί που σας έφερε τους χυμούς λεμονιού... Αυτό που μιλούσες μαζί του με τόσο ενδιαφέρον Φαίδωνα... Τον Κίμωνα... τον Κίμωνα Οικονόμου...

ΧΑΡΗΣ

Μα πως; γιατί... γιατί; Εγώ δεν έμαθα ποτέ τίποτα... Δηλαδή ο Κίμωνας ... είναι ... είναι ...

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Ναι Χάρη... ο Κίμωνας είναι ο γιός σου. Αυτός που δεν γνώρισε ποτέ. Γι αυτόν που σ' έψαχνα χρόνια. Για αυτόν που πήγαινα στο Ναύπλιο και έψαχνα να δώ αν υπάρχεις. Δεν θα σου έκοβα ποτέ την ευτυχία σου. Αλλά τώρα έμαθα γιατί κανείς δεν ήξερε κάτι να μου πεί. Γιατι αυτή την ευτυχία κανείς δεν την ήξερε εκεί. Αυτήν την ευτυχία που έζησες. Γιατί για σένα δεν ήρθε, η ευτυχία ποτέ...

ΧΑΡΗΣ

Ελεν, πρέπει να σου πώ ότι... μα ζαλίζομαι θαρρείς και χάνεται η γη κάτω από τα πόδια μου. Θαρρείς και κουνιέται. Δεν... δεν... είμαι καλά...

ΦΑΙΔΩΝ

Και εγώ το ίδιο νιώθω...

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Όχι, δεν είναι τίποτα είναι απλά ένας μικρός σεισμός, μέρες τώρα γίνονται σεισμοί εδώ στα μέρη μας. Το συνηθίσαμε μη δίνετε σημασία...

ΧΑΡΗΣ

Δηλαδή, Θελξίεπεια ... Ελεν... (ανεβάζει αρκετά την ένταση της φωνής του, πλησιάζοντας και αρπάζοντας την Θελξίεπεια από τα μπράτσα κουνώντας την)
Δηλαδή και πάλι το λέω ο Κίμων είναι παιδί μου; Και τι έκανα γι αυτόν; Τι τελικά έκανα στη ζωή μου;

Σκηνή 2η

(Ανοίγει η πόρτα του σπιτιού, ενώ η γη φαίνεται πάλι τρέμει από νέα σεισμική δόνηση... εμφανίζεται ο Κίμων κάτωχωρος, με ίσιο το κορμί τα χέρια

στο πλάι πεσμένα και σφιγμένες τις γροθιές... έχει όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου που έχει υποστεί σόκ..)

ΚΙΜΩΝ

Μάνα... μάνα... είσαι καλά; Μάνα, φοβήθηκα για σένα και στάθηκα εκεί στο παράθυρο... οι μεζέδες που έπρεπε να γίνουν γι' απόψε, δεν έγιναν ποτέ... Η νύκτα απόψε φαίνεται θάνατο μακριά και ας είναι καλοκαίρι. Ήδη ο ήλιος πέφτει και πάει να χαθεί στο πέλαγος. Αυτό το πέλαγος που φέρνει την αύρα και δροσίζει το νησί. Αυτό το πέλαγος που όταν αγριεύει φέρνει και το κρύο... Τη βροχή... Και το πέλαγος αυτό που φέρνει το αιώνιο τραγούδι των Νηρηίδων. Που δίνει ζωή... Ξαφνικά χάθηκε από τα μάτια μου το πέλαγος. Σβήσαν οι φωνές των πουλιών και η γη άρχισε πάλι να τρέμει. Μάνα μου... γιατί δεν μούπες την αλήθεια; Δεν είμαι παιδί πιά... νιώθω σαν να μην ήμουν ποτέ...

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Όχι Κίμωνα... όχι! Δεν είναι αυτή η αλήθεια... Η αλήθεια είναι μία... είσαι το παιδί μου! Το δικό μου παιδί και πάντα αυτό ήσουν...

ΚΙΜΩΝ

Και ο πατέρας μου; Εκείνος που ζεί μόνο στον κόσμο της φαντασίας μου... Όλα αυτά τα χρόνια... Πότε ήταν ναυτικός σαν τον Ποπάϊ... Πότε ήταν πιλότος σε αεροπλάνα... Πότε καμπλιέρης στην έρημο... Πάντα ήταν ένας ταξιδευτής... Και άλλαζε μορφές και στολές και ζούσε μέσα από τις ιστορίες των βιβλίων... και μου μιλούσε για τόπους μακρινούς... Και θάρχονταν μια μέρα ψηλός, παχύς με χαραγμένο το πρόσωπο από την περιπέτεια της ζωής... δεν ήταν δυνατόν να μην έρθει... Και ήρθε ξαφνικά εδώ... στο φτωχό καφενείο του μικρού χωριού μας... ένας τουρίστας από τους χιλιάδες επισκέπτες του ετοιμόρροπου κάστρου... Κουβαλώντας την ετοιμόρροπη ζωή του... Τ άκουσα όλα... όλα...